

Bé Cưng, Anh Yêu Em

Contents

Bé Cưng, Anh Yêu Em	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7

Bé Cưng, Anh Yêu Em

Giới thiệu

Couple: Dương Quân x Hà Linh Nguyên Một buổi tối viết báo cáo giữa Giám đốc biến thái và nhân viên ngây thơ Tiểu L

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-cung-anh-yeu-em>

1. Chương 1

Không khí se lạnh cuối năm cũng không làm giảm được dòng xe cộ hối hả ồn ào, chen chúc nhau náo nhiệt cả khu đô thị sầm uất.

Dương Quân đứng ở văn phòng trên tòa nhà cao tầng nhất nhì thành phố nhìn xuống. Tách biệt khỏi những âm thanh ồn ã, những tiếng cười đùa. Chung quanh anh là một không gian yên ắng. Nhân viên trong văn phòng đã sớm ra về, ngay cả thư kí của anh chắc cũng đang lẫn khuất đâu đó trong đám người dưới kia, xô đẩy nhau đi chơi lễ. Hôm nay là ngày lễ Giáng Sinh, là ngày sum họp, quây quần bên gia đình. Nhưng chỉ dành cho ai có gia đình. Còn anh thì... một cái nhếch mép giấu cột hiện lên nơi khóe miệng.

Chỉ là từ lâu anh đã quên cái không khí ấy như thế nào. Thành công ở tuổi như anh, tay trắng dựng nên cơ nghiệp như vậy, anh cũng phải trả một cái giá không nhỏ, nhưng dù sao anh cũng không có buồn phiền gì, gia đình đối với anh chưa bao giờ là một phần quan trọng. Người yêu sao? Khóe miệng anh khẽ nhếch lên mang theo ý khinh miệt nồng đậm. Nói là công cụ tiết dục thì đúng hơn.

....

‘Cộc cộc’ – Tiếng gõ cửa làm đứt quãng dòng suy nghĩ của anh.

– Vào đi. – Anh hơi ngạc nhiên, đồng hồ đã điểm hơn 9h tối, đáng lẽ giờ này nhân viên phải về hết rồi chứ.

Một cái đầu nhỏ nhỏ ló ra sau cách cửa, khuôn mặt hồng hồng hé ra đôi mắt tròn vo đáng yêu... Nguyên lai, anh biết cậu a. Cậu nhóc này, luôn dùng khuôn mặt mắc cỡ nhìn lên anh, đôi mắt long lanh, đôi môi mọng nước xinh đẹp sẽ hơi mím lại, cái đầu nhỏ đặt trên cái cổ nhỏ thanh mảnh, mà anh thề là nó cùng một màu đỏ với lỗ tai xinh đẹp của cậu. Không như những ánh mắt soi mói của những người đàn bà đeo bám anh, trong mắt lúc nào cũng lóe lên tia tham vọng và nhục dục làm anh muốn ói. Không thể sánh với ánh mắt chân thành của cậu. Nó làm dấy lên một chút vui vẻ trong tâm hồn băng giá của anh. Anh muốn trêu ghẹo

cậu ta, muốn thấy thái độ lúng túng, bối rối của cậu mỗi khi anh ‘vô tình’ liếc về phía xa xa mà cậu đang ‘trốn’.

‘Thằng nhóc này thật đáng yêu’ – Ý nghĩ này chợt lóe lên làm đến anh cũng giật mình...

– Có việc gì thế? Sao cậu chưa về? – Anh quay lại nhìn cái người có vẻ như đang đứng ko vững kia. Anh tự hỏi không biết thảm trải sàn của phòng anh có gì mà cuốn hút đến không rời mắt được như thế.

– T- Tôi có... ừm... báo cáo cần giám đốc xem qua. – Hà Linh Nguyên hít một hơi, cố lấy hết can đảm của cuộc đời này nói trọn vẹn câu. Cậu thật sự chỉ cầu trời đừng để người kia nghe giọng cậu run rẩy. Thật ra, cậu cũng chả nghe được cái gì ngoài tiếng tim cậu đập. Cậu chưa bao giờ tiếp cận người đó gần đến thế.

Cậu làm báo cáo đến tận giờ này? – Mắt anh hiện lên một tia thú vị, giọng nói cũng pha chút đùa giỡn. – Đem qua đây đi.

Thật ra anh biết a, anh biết hiện giờ việc ‘bước đi’ cũng là ‘impossible mission’ với cậu a. Anh ung dung ngồi trên ghế da to lớn, thoải mái thưởng thức cảnh tượng cậu ‘đi’ từ cửa đến bàn anh. Hai chân cậu cứ vướng vào nhau, làm bộ dáng thật sự rất tức cười. Nếu không phải anh sinh ra tính tình lãnh đạm, chắc đã bỏ cả lên sàn mà cười một trận. Thằng nhóc này thật sự rất thú vị...

Cậu chưa bao giờ cảm thấy hận bản thân như thế trong đời. Đây chẳng phải là thời khắc cậu mơ ước, ầm ỉ lâu nay sao, phải gây ấn tượng với người ấy sao, không phải đã diễn tập cảnh tượng này tỉ tỉ lần trong tâm trí rồi sao? Sao bây giờ lại không áp dụng được gì thế này. Tại sao hai chân cứ quăn vào nhau thế này? Nếu người kia nghĩ mình bị thiếu năng trí não đến không đi được thì biết làm thế nào?

Miên man tự xỉ vả mình làm giảm bớt sự tập trung vào đôi chân vốn đã muốn nhũn cả ra. Hà Linh Nguyên bước chưa đến bàn đã ngã rầm xuống sàn. Thật may là phòng trải thảm, nếu không thật sự cậu sẽ đau đến ô ô khóc lớn a.

Tuy không đau nhưng... Xấu hổ quá mah... Ô ô ô...

Luống cuống nhặt đồ vật rơi vãi trên đất, nhưng cậu không quan tâm đến tập tài liệu hồ sơ gây ấn tượng mà cậu chăm chú tìm kiếm một khác.

– Cây bút đâu rồi? Lăn đi nơi nào rồi? – Cậu gấp đến phát khóc rồi. Cuống quít khom người tìm kiếm. Cây bút đó thật quan trọng gắn liền kỉ niệm quý giá nhất của cậu. Không thể mất được. Không thể làm mất nó được!

Dương Quân thấy cậu hoảng như vậy cũng đứng lên giúp cậu một tay.

– Cây bút ấy trông thế nào? – Vừa đưa mắt tìm vừa hỏi cậu

– M- màu đen, ...ừm, hiệu St.Dupont ... – Giọng cậu nghe run rẩy, có chút nức nở rồi.

– Hiệu St.Dupont? Sao cậu ta lại có cây bút đắt tiền như thế? – Dù còn vương thắc mắc nhưng anh vẫn lia mắt khắp căn phòng. Ngay chân bàn chỗ anh đứng lóe lên một vật nhỏ. Anh cúi người nhặt lấy cây bút, cầm nó cẩn thận quan sát, có cảm giác thứ này trông rất quen mắt...

Anh quay lại tính bảo cậu nhóc đừng tìm nữa, thì gặp một cảnh tượng khiến anh thất thần.

Hà Linh Nguyên quỳ rạp trên đất, chống hai tay, cổ dán mặt thật sát xuống nền đất, mông nhô lên cao, loay hoay nhìn vào gầm bàn.

– Cúi sát chút nữa. – Anh nói như giúp đỡ, hướng dẫn chỉ đạo cậu ta. Cậu ko nghi ngờ gì, làm theo răm rắp.

– Sang bên trái một chút.

– Phải phải, bên ấy ko có sao, vậy sang bên phải một chút.

Cậu càng loay hoay, cái mông càng nhô lên cao. Cặp mông xinh đẹp căng tròn trong chiếc quần tây duyên dáng.

Sau khi kiểm hết một lúc, xoay đủ kiểu ‘tư thế’, thủy chung vẫn ko thấy, cậu gấp đến mức phát khóc. Viên mắt cũng hồng cả lên, mũi bắt đầu cũng sụt sùi rồi. Hình ảnh này tự nhiên làm tim anh co rút, dừng việc trêu chọc cậu.

– Cậu xem tôi tìm thấy cái gì này. – Anh hươ hươ cây viết.

Cậu mừng rỡ chạy vụt tới. Cậu xoa cây viết giữa hai bàn tay, rồi chà vào ngực trái như muốn xin lỗi cây viết vậy.

Nhìn thấy cảnh tượng này, đầu anh chợt vụt ra một ý nghĩ, khoe môi anh cũng nhếch lên một độ cong hiếm có.

– Cậu tới đây viết tiếp báo cáo đi.

2. Chương 2

Bàn tay Dương Quân di chuyển dọc theo tấm lưng của cậu, những ngón tay mơn man làn da qua lớp áo ‘Hô, cảm giác cũng không tệ!’, đầu ngón tay khi nặng khi nhẹ ấn dọc cột sống làm cậu giật nảy người, ngón tay đang cầm bút run lên.

– Giám... Giám đốc... Anh có thể để yên cho tôi viết được không?

– Sao vậy? Chẳng lẽ năng lực của cậu kém đến nỗi không viết được một bản báo cáo? Có lẽ tôi nên làm việc với bộ phận nhân sự. – Dương Quân thản nhiên xuyên tạc câu nói của Hà Linh Nguyên, thích thú khi thấy vẻ sợ hãi trên khuôn mặt cậu.

– Không... Không phải... Tôi... Tôi...

– Suyt! Trật tự và viết đi nào, bé cưng.

Hà Linh Nguyên đành cố lờ cảm xúc kích thích trên cơ thể, tiếp tục cố gắng viết tiếp báo cáo. Nhưng những ngón tay đang mơn man lưng cậu của anh làm thân thể cậu run rẩy không ngừng. Bỗng cậu giật bản mình khi thấy bàn tay của anh trượt ra phía trước, luồn vào lớp áo sơ mi, khẽ vuốt ve lồng ngực của cậu.

– A...

– Sao vậy bé cưng? Thích? Tôi cũng thật thích, không ngờ làn da cậu lại trơn mịn như thế, cảm giác khi sờ lên thật tuyệt. – Dương Quân ghé vào tai cậu, từng đợt hơi thở nóng bỏng mơn man lỗ tai, đầu lưỡi khi có khi không liếm lên vành tai đồ ểng.

– Tôi... Đừng...

– Ha, nó có phản ứng. – Anh dùng ngón trỏ miết lên đầu vú đã hơi cứng lên của cậu. – Thật không nghĩ tới cưng lại mẫn cảm như thế, tôi chỉ vuốt ve hai ba cái mà đã có phản ứng. Chắc chắn, thật muốn biết khi cái lỗ nhỏ của cưng bị thứ gì đó nhét vào thì sẽ thế nào.

– Anh... Anh nói cái gì?

– Tôi nói... Tôi muốn chơi cái lỗ nhỏ của cậu.

– Anh điên rồi. Tôi là đàn ông, đàn ông đó. Anh nghe rõ chưa? – Cậu lắc đầu hoảng sợ, dùng ánh mắt không dám tin nhìn chằm chằm vào anh.

– Thì đã sao, đừng nói là cậu không muốn. Tôi biết cậu là gay, và cậu thích tôi. Tôi biết cậu luôn trốn ở một góc trộm nhìn tôi. Đúng không?

– Tôi... Anh... Tôi... Không... – Cậu hoảng sợ khi biết mình bị phát hiện, cậu phải làm sao đây? Bất đắc dĩ, cậu đành nhắm mắt làm liều – Em thích anh, thích từ lâu lắm rồi. Nhưng em biết em không xứng, em xấu xí, em vụng về lại là đàn ông, em...

Câu nói của Hà Linh Nguyên bị cắt nửa chừng bởi anh đã cúi xuống chiếm lấy bờ môi của cậu. Nụ hôn như vũ bão, mãnh liệt cướp lấy hơi thở của cậu. Anh liếm, mút bờ môi ngọt ngào của cậu, đầu lưỡi tách khớp hàm, liếm lên từng cái răng, lướt một vòng qua lợi, sau đó luồn vào bên trong khoang miệng, tràn trọc hút hết mật nước thơm ngon trong khoang miệng đó. Lúc này thân thể cậu mềm nhũn, cổ sức bám vào bàn để có thể đứng vững, não bộ trống rỗng. Trong suy nghĩ của cậu chỉ còn nụ hôn kịch liệt của Dương Quân. Từng dòng nước bọt không kịp nuốt theo khóe miệng cậu chảy dọc xuống, xuôi theo viền cằm chảy xuống cằm cổ. Nụ hôn dài tựa như hàng thế kỉ, đến lúc Hà Linh Nguyên không thể thở nổi Dương Quân mới buông cậu ra. Cậu nằm úp sấp trên bàn không ngừng thở dốc. Nụ hôn của Dương Quân chậm rãi di chuyển đến chiếc gáy trắng nõn của cậu, đôi tay vòng ra trước cởi từng cúc áo, bờ môi cũng theo đó từ tốn hạ từng chiếc hôn nhỏ lên tấm lưng trơn mịn của cậu. Ngón trỏ và ngón cái bắt lấy hai đầu vú, xoa nắn, vân vê rồi bất chợt bóp mạnh.

– A... Đau...

– Bé hư thì phải bị trừng phạt. Chuẩn bị tinh thần nhận trừng phạt của anh đi cậu bé hư hỏng. Nào, cầm bút lên và tiếp tục viết đi, cậu bé hư hỏng.

Hà Linh Nguyên lại run rẩy cầm bút lên, cố gắng viết. Dương Quân giật cái áo trên người cậu vứt sang một bên, bàn tay đặt lên đùi cậu, chậm rãi trượt dần lên, như có như không âu yếm dương vật của cậu.

– A... – Chân Hà Linh Nguyên không tự giác khụy xuống, cậu vội bám vào cạnh bàn để không ngã ngồi xuống đất.

Bàn tay kia toàn tâm toàn ý ôm lấy đũng quần, không nhanh không chậm xoa nắn, Hà Linh Nguyên khẽ ngẩng đầu rên rỉ, đôi mắt mơ màng không có tiêu cự. Cậu là một trai tơ, sao có thể chịu đựng được kích thích lớn như vậy.

– Em xem, ‘em bé’ của em đã có phản ứng rồi, ha ha! – Một tay của Dương Quân kéo khóa quần Hà Linh Nguyên xuống, luồn tay vào trong đũng quần, bóp khẽ dương vật nhô lên qua lớp quần lót, năm ngón tay khi thì xoa khi thì nắn, ngón tay cái xoa xoa đỉnh nắm chồi lên quần lót.

Thắt lưng Hà Linh Nguyên run rẩy, chất nhầy chảy qua đỉnh chóp, quần lót ướt đầm, cậu há miệng thở dốc, bàn tay đưa xuống khẽ đẩy bàn tay đang làm cản kia ra: – Giám... Giám đốc... Đừng... Đừng làm vậy...

– Kháng nghị của em vô hiệu. Tập trung vào chuyên môn đi nào. – Dương Quân cười khẽ nói.

Hà Linh Nguyên khẽ cúi đầu, biết phản đối của mình không có kết quả, chỉ có thể run rẩy viết tiếp báo cáo. Dương Quân kéo chiếc quần lót ướt đầm ra, ngón tay khẽ trượt bao bì của dương vật xuống, ngón cái xoa xoa đỉnh chóp ướt át, chất nhầy đã ướt đầm ngón tay anh.

– A... A ưm... – Hà Linh Nguyên phát ra tiếng rên rỉ nghẹn ngào từ trong cổ họng, bàn tay đang cầm tay anh cũng dần thả lỏng, hai chân dạn ra trong vô thức.

– Ha ha ha... – Tiếng cười của Dương Quân làm cậu giật mình tỉnh lại, luống cuống khép hai chân lại, nhưng Hà Linh Nguyên không ngờ động tác này của cậu lại kẹp chặt làm bàn tay Dương Quân bóp chặt lấy dương vật của mình. Một luồng khoái cảm đánh úp lên người cậu, làm cây bút đang đặt trên giấy vẽ ra một đường thẳng thật dài.

– Chà, em lại không ngoan rồi, báo cáo phải viết lại thôi. Báo cáo chưa viết xong thì chưa được về, mà chưa về thì tôi vẫn sẽ làm thế này với em. Ha ha.

Hà Linh Nguyên cắn răng kiềm chế từng đợt khoái cảm Dương Quân mang lại, ngón tay run rẩy vươn ra lấy một tờ giấy khác, kiên nhẫn viết lại từ đầu.

Dương Quân cười thầm nhìn vẻ nhẫn nại đáng yêu của Hà Linh Nguyên, bàn tay lại càng làm cản vuốt ve dương vật của cậu. Anh vươn tay kéo tụt cả quần dài và quần lót của cậu, bàn tay di chuyển ra phía sau khẽ vuốt ve cặp mông tròn trịa cong vênh. Sau đó hai ngón tay cái khẽ banh hai cánh mông, để lộ ra lỗ nhỏ màu đỏ sẫm đang không ngừng mấp máy. Hà Linh Nguyên quay phắt đầu lại, đôi mắt rưng rưng cầu xin:

– Giám đốc, đừng... đừng nhìn... nó rất xấu, tôi xin anh.

– Không, nó đẹp lắm. Tôi thích nó. – Nói xong, anh không hề chần chừ cúi đầu.

Chụt —

Anh đặt một nụ hôn thật kêu lên cái lỗ đầy nếp nhăn ấy.

– A a a a... – Hà Linh Nguyên ngẩng phắt đầu gào lên. Khoái cảm quá mức mãnh liệt đánh sâu vào người cậu, làm đầu óc cậu trống rỗng, chỉ có thể trợn mắt cảm nhận đôi môi của anh miết lên hậu đình của mình.

Dương Quân vươn đầu lưỡi ẩm ướt liếm lên từng nếp nhăn, anh nhìn thấy nước miếng của mình dính đầy lỗ nhỏ, nước ánh lên ánh sáng làm màu sắc lỗ nhỏ càng thêm diễm lệ, nếp uốn bị đầu lưỡi liếm trở nên mềm xốp, cửa động khẽ nhếch lên lộ ra mị thịt màu đỏ tươi đang co rút bên trong, đầu lưỡi thử đâm mạnh vào.

– Y a a a a... – Hà Linh Nguyên như muốn phát cuồng, cảm giác khi có một vật sống mềm mại ẩm ướt tiến vào hậu đình làm cậu vô cùng kích động, nội bích của mình bị đầu lưỡi liếm ướt từng chút từng chút, toàn bộ tâm trí của Hà Linh Nguyên đều dùng để cảm nhận khoái cảm sung sướng khi bị đầu lưỡi liếm láp. Dương vật không bị tác động từ bên ngoài tự giác bắn ra từng dòng tinh dịch đặc nồng.

Bỗng nhiên Dương Quân rút đầu lưỡi ra làm Hà Linh Nguyên cảm thấy hư không, bất mãn, vội vàng nâng mông lên như muốn giữ lại đầu lưỡi gây cho mình sung sướng kia.

– Từ từ nào cưng, tôi sẽ mang đến cho em khoái cảm lớn hơn nữa.

Nói xong, Dương Quân gạt hết những thứ trên bàn xuống, sau đó, lật ngửa Hà Linh Nguyên lên bàn, kéo căng hai chân cậu đặt sang hai bên, bàn tay lại tiếp tục banh hai cánh mông, đầu lưỡi đâm mạnh vào tiểu huyết.

– A... Ừ a... – Đầu lưỡi bắt chuyển động tác giao hợp ra vào trong tiểu huyết, Dương Quân đưa từng chút nước miếng của mình vào trong lỗ nhỏ, đầu lưỡi quấy nhanh một vòng, cẩn thận liếm qua tất cả mọi ngóc ngách. Hà Linh Nguyên chưa bao giờ cảm nhận được loại tư vị tuyệt vời này, nó như muốn nhấn chìm cậu vào trong khoái cảm.

Đầu ngón tay với vào trong hậu đình, ôm lấy cửa động, kéo căng sang hai bên, từng nếp nhăn được san bằng, tràng thịt đỏ tươi bên trong dính đầy nước bọt sáng bóng.

Bị một người đàn ông quan sát bên dưới chăm chú từ trong ra ngoài như vậy, đối với một người nhút nhát như Hà Linh Nguyên, có thể nghĩ có bao nhiêu xấu hổ: – Đừng nhìn...

– Tại sao lại không cho tôi nhìn. Nó đẹp như vậy làm tôi phát cuồng. – Dương Quân mê muội thưởng thức bên trong. Không ngờ nơi đó của cậu ta lại đẹp như vậy, thật sự muốn hung hăng chà đạp nơi này.

Đầu lưỡi lại với vào trong lỗ nhỏ, liếm lên tràng thịt làm nó mấp máy kịch liệt, nội bích co chặt lại như muốn nuốt đầu lưỡi vào trong.

– A... A a... – Đùi Hà Linh Nguyên run rẩy kịch liệt, khoái cảm khi tràng thịt bị liếm láp đánh thẳng vào trong óc, não bộ của cậu trống rỗng, không còn từ nào có thể hình dung cảm giác của cậu lúc này. Đầu lưỡi lại miết mạnh lên tràng thịt, đồng thời hai bờ môi ngậm lấy cửa động, hút vào thật mạnh.

– A ——. Hà Linh Nguyên dùng sức ấn thật mạnh đầu Dương Quân vào giữa hai chân mình. Lúc này cậu không còn biết cái gì tên là ngại ngùng, chỉ biết cao giọng thét lên: – Liếm em đi, xin anh ra sức liếm chết em đi —

Hai tay Dương Quân giữ chặt cặp đùi đang quấy đạp do khoái cảm quá mức kịch liệt của cậu, dùng sức liếm thật mạnh lên vách động, hậu đình không thể kháng cự bị đầu lưỡi kéo ra, nghênh đón đầu lưỡi tiến đến đùa bỡn nó.

– Á a a a a... – Hà Linh Nguyên run rẩy thét chói tai, dương vật một lần nữa phun mạnh ra từng cổ tinh dịch bắn lên bụng, lên ngực, lên mặt cậu.

Dương Quân lui đầu ra, nhìn chăm chú hậu đình ướt sũng, anh vươn tay lấy số tinh dịch Hà Linh Nguyên vừa bắn ra, khẽ khàng đưa một ngón tay vào trong tiểu huyết đang mấp máy.

– A... Đau... – Hà Linh Nguyên khẽ nhăn mặt kêu lên, cảm giác khó chịu làm cậu hơi tỉnh lại đôi chút.

– Ngoan... Chỉ một chút thôi em sẽ lại thấy sung sướng. Nghe lời tôi, thả lỏng nào... – Dương Quân dịu dàng thì thầm với Hà Linh Nguyên, bờ môi hạ từng nụ hôn nhỏ vun lên đùi trong của cậu, lưu lại vô số những viên ô mai đỏ tươi.

Hà Linh Nguyên khẽ thả lỏng cơ thể, cảm giác khó chịu dần dần biến mất. Ngón tay nhẹ nhàng xoa nội bích, hậu đình giống như đang hô hấp, thả lỏng rồi lại co rút vào.

Ngón tay thứ hai xen vào, ngón thứ ba cũng chen vào tiểu huyết vô cùng chặt chẽ. Một loại tê đau làm hô hấp của Hà Linh Nguyên cứng lại, sau đó thở dốc không ngừng.

– Đúng rồi, ngoan lắm, em của tôi giỏi quá. Em xem, em đã ăn hết ba ngón tay của tôi rồi. – Trong giọng nói của Dương Quân có một tia trêu chọc, nhưng trên hết đó là dự vọng khó nhận làm giọng nói của anh khàn khàn, có một tia quyến rũ nói không nên lời.

– Đừng... Đừng nói như vậy. Bỏ tay anh ra đi. – Hà Linh Nguyên xấu hổ cự tuyệt người muốn thoát khỏi cảm giác đáng sợ này. Đúng, cậu sợ cậu sẽ không giữ được mình mà van xin anh cho mình nhiều hơn nữa.

– Cái miệng nhỏ nhắn phía trên của em muốn tôi bỏ tay ra. Nhưng... Cái miệng nhỏ nhắn phía dưới lại ngậm tay anh chặt như vậy. Thử hỏi làm sao anh có thể bỏ ra đây. – Nói xong, Dương Quân xòe ba ngón tay khuếch trương hậu đình, chốc lát lại gập tay lại, các đốt ngón tay ấn vào xung quanh vách tràng, lại xoáy tròn thật sâu làm cậu thét lên. Ngón tay duỗi sâu vào, chăm chú tìm điểm mẫn cảm của cậu. Khi ngón tay anh lướt qua một điểm, cơ thể Hà Linh Nguyên đột nhiên giật nảy lên, hai chân run rẩy không ngừng.

– Là chỗ này à... – Dương Quân nhếch mép, ngón tay dùng sức, điên cuồng đâm lên điểm mẫn cảm của mình vừa phát hiện ra.

– A a a... Ừm... Hm hm... – Hà Linh Nguyên thét lên không ngừng, ngón tay bám vào mép bàn trắng bệch, dương vật dựng đứng chảy ra một ít chất nhầy, hậu đình co rút từng đợt, nuốt chặt ngón tay, khoái cảm mang theo tê đau có loại sướng khoái khó tả.

Ngón tay Dương Quân ra sức ra vào hậu đình, đầu ngón tay khi có khi không gãi qua điểm mẫn cảm.

– Ừm... A... Ừn... – Hà Linh Nguyên vặn vẹo phần hông, cậu nắm chặt tay, miệng phát ra từng tiếng rên rỉ đứt quãng.

Dương Quân rút ngón tay ra, ngón tay dính đầy tinh dịch lại một lần nữa đâm mạnh vào trong hậu đình, Dương Quân cười xấu xa nói: – Bé cưng à, nhìn xem lỗ nhỏ của em thích ngón tay của tôi đến mức tự mình làm ướt, tôi không rõ nếu tôi đưa vào một thứ lớn hơn nữa thì sẽ thế nào.

Ngôn ngữ kích thích, động tác mãnh liệt làm Hà Linh Nguyên liên tục run rẩy, ngón tay không ngừng tàn sát bờ bãi trong hậu đình, nhắm ngay điểm mẫn cảm chọc mạnh một cái làm Hà Linh Nguyên ngửa đầu thét lớn, lưng cong lên khỏi mặt bàn, sau đó lại rơi mạnh xuống.

Bỗng nhiên, tất cả động tác dừng lại, Hà Linh Nguyên đang trôi mình trong khoái cảm bỗng dưng tỉnh lại. Cậu mở mắt nhìn về phía Dương Quân tỏ vẻ khó hiểu. Chỉ thấy Dương Quân cười tà một cái, sau đó lấy từ ngăn kéo ra một thứ làm Hà Linh Nguyên vừa nhìn liền trợn tròn mắt sợ hãi. Đó là một cây mát xa màu đen cực lớn.

– Dương... Dương Quân... Anh mang thứ đó ra làm gì? Đừng nói... – Hà Linh Nguyên vừa hỏi vừa lùi về phía sau, chưa kịp lùi được mấy bước đã bị Dương Quân túm chân kéo lại.

– Sao lại chạy hả cưng. Tôi có một thứ rất tuyệt, hôm nay muốn mang ra cho cưng thử nghiệm. Đảm bảo sẽ trên cả tuyệt vời... – Vừa nói Dương Quân vừa ấn một cái nút trên cây mát xa, lập tức cây mát xa liền vang lên ong ong, đầu nắm giả còn xoay tròn không ngừng.

– Đừng... Cắt nó đi... Xin anh... – Hà Linh Nguyên biết cầu xin của mình không có hiệu quả, bởi vì, đầu cây mát xa đã đặt lên môi cậu.

– Ngoan nào, há miệng ra, tôi đảm bảo nó sẽ không tổn hại đến em. Nào... đúng rồi... tốt lắm... – Hà Linh Nguyên nhẹ mở khớp hàm, đầu mát xa lớn chậm rãi tiến vào miệng cậu. Dương Quân dùng tay đưa đầu mát xa ra vào trong miệng Hà Linh Nguyên, nước bọt không nuốt vào được chậm rãi chảy xuống cằm, xuống cổ. Tay kia của Dương Quân hạ xuống chậm rãi xoa nắn đầu vú đỏ ửng, căng cứng của cậu, anh khẽ cúi đầu

xuống ngâm bên đầu vú còn lại vào miệng, đầu lưỡi liếm một vòng quanh bầu ngực, cứng đầu lưỡi khê gầy gầy đầu núm vú, mặt lưỡi đè mạnh lên núm vú sau đó mút thật mạnh.

– Ừm... A a... – Hà Linh Nguyên tròn tròn mắt, cong người ép đầu vú của mình vào miệng Dương Quân, trong miệng phát ra tiếng ừ ừ không rõ lời. Các loại khoái cảm cùng đánh mạnh vào não làm cậu không còn phân rõ phương hướng, không rõ mình là ai và mình đang làm gì.

Dương Quân rút cây mát xa trong miệng cậu ra, sau đó xoay người cậu đối diện với tấm kính của tòa nhà, vịn bụng chân cậu ra đặt cây mát xa lên huyệt khẩu đang nhấp nháy của cậu, từng chút từng chút nhét vào.

– Em mở mắt ra và nhìn xem em đang nuốt dần cây mát xa vào người mình thế nào. – Dương Quân ghé vào tai cậu thì thầm, đôi bàn tay mơn trớn bờ mi của cậu, khuyến khích Hà Linh Nguyên nhìn vào kính.

Hà Linh Nguyên mở mắt, hình ảnh đập vào mắt làm khuôn mặt cậu đỏ bừng. Trong kính là hình ảnh hai người đàn ông đang dán sát vào nhau, một người ăn mặc chỉnh tề, còn một người đang trần truồng ngồi trên mặt bàn, ánh mắt mơ hồ, đôi môi đỏ mọng sưng đỏ, khoe miệng chảy đầy nước bọt trong suốt, hai chân dang rộng, dương vật xinh đẹp ngẩng cao đầu giữa đám lông đen mượt, trên đỉnh liên tục chảy ra chất nhầy, phía dưới hậu đình đỏ tươi bị một cây mát xa to lớn xù xì kéo căng không còn nếp uốn. Hình ảnh đó đánh sâu vào thần kinh Hà Linh Nguyên, kích thích sự mẫn cảm của các giác quan, làm Hà Linh Nguyên hưng phấn run rẩy cả người.

Dương Quân nắm chặt cây mát xa, nhân lúc Hà Linh Nguyên không chú ý, đâm thật mạnh vào hậu đình, mát xa lớn rung mạnh ma sát nội bích, ong ong đập vào vách tràng, hơn nữa mát xa va vào điểm mẫn cảm làm Hà Linh Nguyên thét lên liên tục.

Dương Quân cười xấu xa đem mát xa rung đến mức lớn nhất, Hà Linh Nguyên chịu kích thích quá mức, bàn tay quơ lung tung túm được cánh tay của Dương Quân liền ra sức bóp chặt. Dương Quân nén đau rút mát xa lớn ra, xì một tiếng, lại nhắm ngay điểm mẫn cảm đâm một cú thật mạnh.

– Y a a a... Sâu quá... Đâm chết em rồi... Nhanh... Nhanh nữa... Xin anh dùng mát xa lớn đâm chết em đi... – Hà Linh Nguyên liên tục lắc đầu kêu lên, tất cả lý trí của cậu đã hành quân lạng lẽ, còn lại chỉ là bản năng tình dục làm cậu vừa khóc lóc vừa van xin anh đâm nhanh hơn nữa.

Dương Quân bị tiếng kêu của Hà Linh Nguyên kích thích, càng ra sức đâm chọc mát xa lớn vào sâu trong hậu đình của cậu, đầu nắm giả xoay trong nghiêng nát lên điểm mẫn cảm. Hà Linh Nguyên thét lên một tiếng bản tĩnh, tinh dịch phụt ra bắn tung tóe lên sàn nhà, sau đó cậu từ trong khoái cảm ngất đi.

Dương Quân rút cây mát xa ra, lấy quần áo mặc lại cho Hà Linh Nguyên, nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, bế cậu lên, mỉm cười thì thầm:

– Thiên đường của chúng ta, từ bây giờ mới bắt đầu, cưng à!

3. Chương 3

Ôm cục cứng đang ngủ say trong lòng, Dương Quân khê mỉm cười, nụ cười cùng khoe mắt hàm chứa đầy chiều chuộng cùng yêu thương. Bảo bối ở trong ngực anh có vẻ rất thoải mái, như con cún con, lâu lâu lại cạ cạ vào người anh, đem cơ thể rúc vào trong lòng anh. Đôi môi sưng đỏ do bị ngâm cắn hơi chu chu lên như đòi hôn làm anh không kiềm lòng được cúi xuống mút vào thêm tí nữa.

Thỏa mãn ôm xiết cơ thể nhỏ nhắn xinh đẹp ấy, liếc cây bút đặt trên bàn, anh đã nhớ ra cuộc gặp gỡ lần ấy...

Trong một lần vừa thương thảo xong vụ làm ăn, anh cùng thư kí chuẩn bị quay về. Khi đến đại sảnh của khách sạn, anh gặp một đối tác nào đấy mà anh không buồn nhớ. Điểm duy nhất anh nhớ là thái độ xác xược, hống hách của lão đối với nhân viên theo sau. Lão không ngừng nạt nộ cậu nhân viên nhỏ nhắn đứng sau, lão càng la càng hăng, vang ầm lên cả đại sảnh. Cậu nhân viên bị la đến luống cuống tay chân, không

kip ghi lại lời dặn của lão, mà cái cây bút khốn nạn của cậu lại không ra mực. Lão chủ cứ hét ầm lên hỏi cậu ghi chép xong chưa. Cậu ta gấp đến phát khóc rồi.

Đến bây giờ anh cũng không hiểu sao mình đã dừng cước bộ, xoay người đi về phía cậu ta. Bỏ mặc cái mặt heo của lão kia đang há hốc mồm nhìn anh. Anh lấy cây bút nhét vào tay cậu, cái gì cũng không nói, chỉ nhìn cậu và nở một nụ cười...

Kể cả khi anh đã ngồi trong xe, miệng anh vẫn vẽ một đường cong không thích hợp. Thầm nghĩ ‘Khuôn mặt cậu ta đỏ hồng trông rất đáng yêu’...

Một tháng sau, ở công ty anh xuất hiện một thân ảnh nho nhỏ hay đứng chỗ khuất nào đấy lén nhìn anh...

Người trong lòng chép chép miệng lầm bầm gì đó trông rất đáng yêu, tiếng động rất nhỏ đó làm chấm dứt dòng hồi tưởng trong đầu anh, anh xiết chặt vòng tay, ôm cậu thật sát vào lòng, thì thầm:

‘Bé cưng, anh yêu em’

_____Hoàn_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-cung-anh-yeu-em>